

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: CIRU ECONOMU

Licențiat în drept din Paris, Consilier la Înalta Curte de Casație

PRIM-REDACTOR: ION N. CESARESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România . . . . . 40 lei
6 luni . . . . . 20 „
3 luni . . . . . 10 „
Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16/98

A apărut *Tabla de Materii* pe anul 1909 cuprinzând 7 coale tipar. Ea se vinde tot pe prețul de 5 lei exemplarul și nu se va trimite decât numai abonaților la corent cu plata abonamentelor.

S U M A R

Concordatul și garanțiile sale, de d-l Gr. L. Trancu-Iași.

JURISPRUDENȚĂ:

Curtea de Casație, s. I: *Chiriță Nicolae cu Grigore N. Croitoru*;Idem, s. II: *M. Teodorovici, condamnat pentru dare de foc*;Idem, s. III: *Carl Hirschorn cu Prima I. R. Priv. Societate de Navigație cu vapoare pe Dunăre*;Trib. comercial Ilfov: *C. Fuchs cu N. Grasiany*;Judecătoria ocolului Enigea-Constanța: *Ion Zamfirescu, contravenție la legea băuturilor spirtoase, cu o Observație de d-l D. Ghimpu*.

Concordatul și garanțiile sale

Sunt puține materii în Dreptul comercial cari să fi suferit atâtea schimbări ca materia falimentelor, și în special cap. III: *Despre concordat*. În expunerile de motive dela 1895, dela 1899 (1902) și dela 1900 se vede preocuparea deosebită a legiuitorului de a asigura o bună cotă concordatară, egalitate între creditori și garanții pentru plata cotei.

Să vedem întru cât strădănuiala diferiților legiuitori și-a ajuns scopul:

I. *Proiectul din 1895* prevedea următoarele: a) Fixarea unei cote minimale sub care concordatul nu se poate face; b) Interdicțiunea de a se face concordat când falimentul este fraudulos; c) Facultatea pentru tribunal de a refuza omologarea; d) Interdicțiunea pentru femeia falitului de a vota concordatul cu creanța dotală; e) Măsurile pentru realizarea cotei concordatare. Pentru împlinirea acestui scop d-l Al. Marghiloman spunea, în expunerea de motive: «Adeseaori s'a văzut că, la scadența cotelor concordatare, creditorii nu pot

realiza nici dividendul promis prin concordat, fie pentru că falitul a constituit un drept de gaj asupra întregului său patrimoniu, fie că a înstrăinat în mod neobișnuit felului său de comerț acest patrimoniu. Cred că este cazul a se introduce măsuri de garanție cari să pună pe creditor la adăpostul acestei necorecte procedări, declarând nule de drept asemenea acte până ce falitul nu-și va fi împlinit obligațiunile luate prin concordat».

II. *Legiuitorul dela 1900*, ocupându-se de dispozițiunile la cari a dat loc fixarea condițiunilor concordatului, studiază chestiunea ridicării cotei concordatare la 60% și apoi se oprește la garanțiile oferite creditorilor cari în sistemul legii dela 1895 nu aveau mijlocul de constrângere pentru ca debitorul să-și execute obligațiunile luate și pentru aceasta: «În interesul creditorilor și pentru credit în general, și pentru executarea concordatului, am modificat dispozițiile art. 863 și anume: *fiecare creditor neîndestulat în tot sau în parte din cota concordatară are dreptul să ceară anularea concordatului care, dacă se admite, are de efect a redeschide falimentul față cu toți creditorii*»¹⁾.

III. În sfârșit, *expunerea de motive dela 1899* pe baza căreia s'a făcut modificarea dela 1902 introduce, ca o primă măsură, minimum cotei de 60% din cuantumul pasivului și apoi Domnul Ministru se întreabă ce măsuri ar trebui să se ia pentru asigurarea plății acestor cote pentru ca actul să fie serios și cota concordatară să nu fie o iluzie pentru creditori, cărora li se impune de majoritate un concordat, pe care, în definitiv, nici nu l-ar voi. Pentru a răspunde acestor trebuințe, legiuitorul dela 1902 (1899) introduce:

a) *Garanțiile cerute de aliniatul 6 dela articolul 853*. Pentru ca concordatul judiciar să fie admisibil, trebuie ca cota stipulată să fie garantată fie printr-o ipotecă, fie printr'un depozit în bani sau efecte. Dacă falitul poate oferi ase-

¹⁾ Expunerea de motive a d-lui ministru C. G. Dissescu

menea garanției, el este pus în capul operațiunilor sale, îndată ce *le realizează*. Dar dacă nu poate garanta cota nici *în ipotecă*, nici cu un *depozit în bani sau efecte*?

Concordatul încă se poate face, însă cu condiție ca falitul să nu poată continua comerțul său decât având alături pe delegatul creditorilor, care ia banii proveniți din încasări și vânzări și-i depune la Casa de depuneri — bine înțeles scoțând cheltuelile strict necesare — pentru a servi la plata cotei concordatare;

b) În cazul când, cu toate precauțiunile luate, nu s'ar putea plăti cotele concordatare, s'a dat creditorilor dreptul ca individual chiar să ceară repunerea în stare de faliment;

c) În fine, s'a prevăzut și o sancțiune mai aspră, căci s'a stipulat atât în art. 853, cât și în articolele 863 și 876 ultimul aliniat, că, prin faptul neplății cotelor concordatare, falitul, repus iarăși în stare de faliment, devine pasibil de penalitățile edictate de legiuitor pentru *bancrută simplă*. (A se vedea expunerea de motive a d-lui Const. I. Stoicescu din 1899). Aceste vederi ale legiuitorului din 1899 au făcut obiectul modificărilor din 1902 și astfel actualul art. 853, după ce prevede celelalte condițiuni ale concordatului, iar la numărul șase, după ce spune că nu este admisibil concordatul judiciar dacă: «*nu se garantează cota cu ipotecă, depozit de bani sau de efecte și după ce legiuitorul ia toate măsurile pentru luarea inscripțiunii ipotecare*», știți la ce ajunge în al cincilea aliniat? «*În lipsă de asemenea garanții, falitul va putea încă să încheie concordat cu îndatorirea ca, după punerea lui în posesiunea activului și până la plata cotelor concordatare, el să gireze comerțul sub supravegherea unui delegat al creditorilor, etc.*».

Iată, dar, la ce se reduce bunăvoința cea mare pe care a pus-o legiuitorul de a se face concordate cinstite. Și acum când cunoaștem câtă grijă au avut legiuitorii să garanteze concordatul, ce măsuri serioase au luat în patru aliniat din No. 6, art. 853, și unde au ajuns la aliniatul al cincilea să vedem cum concordatul se face în practică? Majorități obținute cu învoeli sub 60% sau cel mult cu această cotă creditorilor recalitranti și până la limita majorității cerută de art. 848 din Codul comercial, un om de paie ca *delegat al creditorilor* — departe de *garanții ipotecare în depozite de bani sau efecte*, — falitul pus în capul afacerilor, o așteptare a creditorilor în timp de 18 luni și concordatul *omologat*. În acest timp falitul conduce comerțul său, vinde mărfurile, desface tot ce are și când anul și jumătate s'a împlinit, ce fac creditorii ademeniți să semneze concordatul — și cari n'au avut norocul să ia un

aranjament sau garanție la semnarea concordatului — sau creditorii cari n'au semnat concordatul? Cât despre delegatul creditorilor.....

Legiuitorul care a fost așa de prevăzător ne răspunde solemn:

A. *Creditorii în parte pot cere redeschiderea falimentului* (vezi modificarea dela 1895 și dela 1899). — Art. 863 din Codul comercial.

B. *Bancrută simplă*, prevăzută nu mai puțin decât în trei articole: 853, 863 și 876, alin. 6, din Codul comercial.

Iată cu ce te poți alege: Să redeschizi falimentul când totul s'a evaporat în cele 18 luni de concordat și debitorul să fie pasibil de bancrută simplă, când desigur că a fost judecat de mult pentru acest delict și condamnat la o mică amendă, și se impune încă întrebarea dacă pentru faptul neplății cotelor nu rămâne nepedepsit cu toate cele trei articole în cari legiuitorul a pus această pedeapsă, și iată de ce: Până se împlinesc cele 18 luni falitul a fost judecat pentru bancrută simplă, să mai fie judecat încă odată pentru neexecutarea obligațiunilor concordatare?

Uitasem o altă garanție luată la 1895 prin art. 861 din Codul comercial.

C. *Nulitatea înstrăinărilor fondului său de comerț*. Dar se ridică o sumă de chestiuni asupra acestui articol: Ce a vrut să înțeleagă legiuitorul sub *fond de comerț*, ce înseamnă în alt mod decât acela cerut de felul comerțului său și, în sfârșit, ceea ce se opune totdeauna când ceri nulitatea, conform art. 861 din Codul comercial, dispozițiunile art. 864 din Codul comercial, alin. ultim: Actele făcute de falit, în urma omologării concordatului și mai înainte de anularea sau rezilierea lui, *nu vor fi declarate nule decât numai dacă vor fi fost făcute în fraudă drepturilor creditorilor*. Ceea ce legiuitorul dă cu o mână la articolul 861 din Codul comercial, ia cu alta în art. 864, punându-te să dovedești fraudă drepturilor creditorilor. Dacă plătește pe unii și pe alții nu, este în fraudă drepturilor creditorilor? etc., etc.

La această scurtă ochire asupra frământatei materii a concordatului, la această dorință expusă cu atâta patos pentru comerț — cu cele mai bune intenții desigur, — la această neputincioasă soluție unde s'a ajuns prin toate modificările Codului comercial lăsându-se creditorii, după o așteptare de 18 luni, fără nici o umbră de garanție a avutului lor, este locul de a se spune: *Parturiunt montes.....*

Galați, Decembrie 1909.

Gr. L. Trancu-Iași
Avocat

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I

Audiența dela 9 Noembrie 1909

Președenția d. lui G. N. BAGDAT, prim-președinte

Chiriță Nicolae cu Grigore N. Croitoru

Pământ rural. — Acțiuni pentru anularea actelor de înstrăinare. — Dreptul părților la două grade de jurisdicțiune și pentru asemenea acțiuni. — Simulațiune. — Invocarea în apel a simulațiunii actului pe care se bazează acțiunea. — Mijloc de apărare care se poate propune în apel. — Constatarea simulațiunii. — Chestiune de fapt. — Proba cu martori. — Neadmiterea acestei probe spre a se dovedi peste sau în contra celor cuprinse într'un act. — Dacă acest principiu se aplică și terților cari n'au luat parte la act. — (Art. 62 și 125 din legea judecătoriilor de ocoale din 1896, art. 327 din Procedura civilă și 1191 din codul civil).

1. Prin art. 125 din legea judecătoriilor de ocoale din 1896, abrogându-se toate dispozițiunile contrarii acestei legi, a rămas stabilit că dispozițiunea din legea rurală care prevedea că acțiunile pentru anularea actelor de înstrăinarea pământurilor rurale se judecă de tribunal în primă și ultimă instanță sunt abrogate, ca fiind contrarii legii judecătoriilor de pace, rămânând în vigoare dispozițiile din art. 62 din legea dela 1896, care a creat două grade de jurisdicțiune și pentru asemenea acțiuni.

2. Partea care invoacă simulațiunea actului pe care se bazează acțiunea îndreptată în contra sa, nu face decât să se apere în contra acelei acțiuni; astfel că, în acest caz, simulațiunea constituind un mijloc de apărare, iar nu o cerere nouă, poate să fie invocată pentru prima oară în apel, fără ca la aceasta să se opue art. 327 din Procedura civilă.

3. Constatarea simulațiunii fiind o chestiune de fapt, decizia instanței de fond în această privință nu poate să fie supusă controlului Curții de casație, când instanța de fond arată din ce probe și-a făcut convingerea.

4. Principiul din art. 1191 din Codul civil, după care proba testimonială nu este primită spre a se dovedi în contra sau peste cece cuprinde actul, nu este aplicabil decât între părțile cari au semnat actul, iar nu și față cu cei de al treilea, cari n'au luat parte la facerea actului.

Decizia 425. — Respins recursul făcut de Chiriță Nicolae în contra sentinței Tribunalului Ilfov, s. IV, No. 30/908, dată în proces cu Grigore N. Croitoru.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Romulus Popescu, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Al. N. Ionescu, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

„Violarea art. 3 din legea dela 13 Februarie 1879. În adevăr, după dispozițiunile acestui text de lege, singur tribunalul este competent pe cale de acțiune principală iar nu cu ocaziunea

judecării unui proces în apel, să pronunțe nulitatea actelor de vânzare de pământuri rurale).

Având în vedere că prin sentința supusă recursului tribunalul a respins acțiunea în revendicare intentată de recurent, pentru motivul că actul de vânzare, pe care se baza acțiunea, este simulat;

Considerând, că din art. 62 al legii judecătoriei de pace din 1896, aplicabilă în speță, rezultă că legiuitorul a înțeles să creeze două grade de jurisdicție și pentru acțiunile imobiliare relative la pământurile date locuitorilor săteni și declarate inalienabile prin legile de improprietărire;

Că prin art. 125 din aceeași lege, abrogându-se toate dispozițiile contrarii acestei legi, rămâne stabilit că dispozițiile legii rurale interpretative din 1879, cari prevedeau că acțiunile pentru anularea actelor de înstrăinarea pământurilor rurale se judecă de tribunale în primă și ultimă instanță, sunt abrogate ca fiind contrarii legii judecătoriilor de pace;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat;

Asupra motivului II de casare:

„Violarea art. 327 din Procedura civilă. În adevăr, simulațiunea constituind un temei nou juridic, iar nu un mijloc de apărare, nu putea fi propusă în instanța de apel, dacă n'a fost propusă la prima instanță; că în asemenea caz mă privează de beneficiul celor două grade de jurisdicțiune).

Considerând că partea care invoacă simulațiunea actului pe care se bazează acțiunea îndreptată în contra sa, nu face decât să se apere în contra acelei acțiuni; astfel că, în acest caz, simulațiunea constituind un mijloc de apărare, iar nu o cerere nouă, poate să fie invocată pentru prima oară în instanța de apel, fără ca la aceasta să se opue art. 327 din Procedura civilă;

Că tribunalul, judecând astfel, nu a violat întru nimic acest text de lege, ci a făcut o bună aplicare a lui.

Că, de aceea, motivul de casare este nefondat.

Asupra motivului III de casare:

„Exces de putere prin omisiune esențială și nemotivare. Înaintea primei instanțe, judecătoria de ocol am cerut și obținut contradictoriu cu adversarul proba cu martori, din ale căror depozițiuni, sub prestare de jurământ reiese pe deplin dovada acțiunii mele și contrariu celor afirmate de intimatul Gr. N. Croitoru.

„La tribunal și în apel am invocat acele depozițiuni de martori ca mijloc de susținere al acțiunii mele, atât oral cât și în concluziunile mele scrise; totuși tribunalul nu face nici mențiune despre ele un singur cuvânt, și nici nu arată pe ce s'a bazat când a ajuns la înlăturarea depozițiunilor martorilor mei aduși și audiați conform legii. Cu chipul acesta comite o esențială omisiune și o nemotivare în contra dispozițiunilor legii de Procedură civilă).

Considerând că tribunalul se întemeiază pe depunerile martorilor audiați, și stabilește că și-a făcut convingerea că actul de vânzare dintre Baicu Nicolae și recurentul este simulat;

Că prin aceasta instanța de fond a motivat implicit că martorii propuși de recurent nu au putut să-i facă convingerea că actul n'ar fi simulat;

Considerând că constatarea simulației fiind o chestiune de fapt, decizia instanței de fond în această privință nu poate să fie supusă controlului Curții de casație, când instanța de fond arată, ca în speță, din ce probe și-a făcut convingerea;

Că, prin urmare, motivul de casare este nefondat.

Asupra motivului IV de casare:

„Exces de putere prin denaturare de fapt și violarea art. 1191 din Codul civil. Acțiunea mea de revendicare, care a fost admisă la prima instanță se bazează pe un act de vânzare autentic. În apel tribunalul admite proba cu martori pentru a se dovedi simulațiunea. Martorii admiși nu afirmă nici unul de simulație, din contră susțin că vânzarea a fost serioasă și că cu adevărat a avut loc, dar că banii cu cari s'a

făcut cumpărarea n'au fost ai cumpărătorului, și că adevăratul cumpărător n'ar fi cel trecut în act, ci o altă persoană; Tribunalul s'a întemeiat numai pe aceste fapte pentru a admite apelul și a respinge acțiunea noastră. Pe lângă că toate cele afirmate de martori nu constituiesc elementele necesare existenței simulațiunii, dar tribunalul ținând seamă de ele, și bazându-se pe ele nu face altceva decât să admită a se dovedi cu martori contra și peste conținutul unui act autentic contrar dispozițiilor clare și categorice ale alineat 2 din art. 1191 din Codul civil, pe care le-a violat; și deci hotărîrea e casabilă.

Considerând că tribunalul stabilește că actul de vânzare dintre recurentul Chiriță Nicolae și Baicu Nicolae este simulat în acest sens, că deși în act figurează ca cumpărător Chiriță Nicolae, însă în realitate pământul este cumpărat de către Nicolae Croitoru, autorul părților în recurs, care a cumpărat pe numele fiului său major, recurentul Chiriță Nicolae, de oarece dânsul mai având pământ dat după legea rurală nu putea să mai cumpere pe numele său; că instanța de fond stabilește simulațiunea din depunerile martorilor și această constatare este suverană, după cum s'a arătat la motivul III de casare;

Considerând că principiul din art. 1191 din Codul civil, după care proba testimonială nu este primită spre a se dovedi în contra sau peste ceea ce cuprinde actul, nu este aplicabil decât între părțile cari au semnat actul, iar nu și față cu cei de al treilea, cari n'au luat parte la facerea actului;

Că cei de al treilea pot să invoace proba cu martori și prezumțiuni spre a stabili existența unui fapt care modifică declarația conținută în act, de oarece părțile contractante nu pot să desființeze prin inexactitățile din actul încheiat între dânsii, dreptul celor de al treilea de a proba aceste inexactități;

Că, prin urmare, în speță, tribunalul n'a comis nici un exces de putere și n'a violat întru nimic art. 1191 din Codul civil când s'a bazat pe depunerile martorilor spre a stabili că actul de vânzare dintre recurent și Baicu Nicolae este simulat în sensul că adevăratul cumpărător nu este recurentul, ci Nicolae Croitoru, autorul recurentului și al intimatului;

Că, de aceea, motivul de casare este nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 28 Septembrie 1909

Președenția d-lui N. MANDREA, președinte

M. Teodorovici, condamnat pentru dare de foc

Dare de foc. — Elementul voinței — Dacă acest element al crimei poate să rezulte și din descrierea faptelor. — Dacă art. 40 din Codul penal e aplicabil în cazul când acuzatul în diferite rânduri, la intervale de timp, a încercat să săvârșească crima. — Dacă articolul 40 are a se aplica și în cazul când e vorba de o tentativă de crimă repetată. — (Art. 357 și 40 din Codul penal).

1. In crima de dare de foc, prevăzută de art. 357 din Codul penal, elementul crimei «voința acuzatului» este stabilit, când rezultă în mod manifest din descrierea faptelor așa cum ele au fost constatate, fapte cari nu puteau fi pertractate fără voința agentului.

2. Aplicarea art. 40 din Codul penal este justificată când se constată că acuzatul în trei rânduri, la intervale de timp, a încercat să dea foc, căci în acest caz nu poate fi vorba de un singur delict succesiv și continuu, lipsindu-i caracterul succesivității și continuității.

3. Aplicațiunea art. 40 din Codul penal are a se

face și la tentative de crimă repetată, de oarece și tentativa constituie un fapt anume pedepsit.

Deciziunea 2668/909. — Respins recursul făcut de Ilie M. Teodorovici, contra deciziunii No. 600/909 a Curții de apel Galați, s. II.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat P. Bors, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului I de casare:

«Violarea art. 357 din Codul penal și nemotivare. Curtea de apel Galați face narațiunea faptelor imputate recurentului, cum, fiind elev la liceul V. Alexandri din Galați, a încercat în trei rânduri de a pune foc acelui institut fără să izbutească din cauze independente voinței sale, după care imediat adoptă motivele primei instanțe. Iar sentința tribunalului expune cum s'au făcut cele trei încercări săvârșite dar neizbutite indicând apoi dovezile aduse. Însă prin nici una din aceste dovezii nu se precizează, cum cere legea aplicată: agentul delictului pus-a în executare planul său criminal cu voință? Voința este element esențial și constitutiv al infracțiunii, și constatarea lui trebuia să rezulte din chiar deciziunea atacată. În lipsa unei statuări, aplicațiunea pedepsei devine nejustificată și deciziunea viciată urmează a fi atacată».

Având în vedere deciziunea supusă recursului prin care recurentul a fost condamnat la 15 zile închisoare corecțională pentru crima prevăzută și pedepsită de art. 357, combinat cu 38, alin. 2, art. 40, 63 și 60, alin. ultim, din Codul penal;

Considerând că voința recurentului, pentru a comite faptul imputat, rezultă în destul din faptele astfel cum sunt constatate de Curtea de apel;

Că nu e nevoie de anume această expresie pentru stabilirea acestui element al crimei; ea rezultă în mod manifest din descrierea faptelor așa precum ele au fost constatate, fapte cari nu puteau fi pertractate fara voința agentului.

Asupra motivului II de casare:

«Neaplicabilitatea și violarea art. 40 din Codul penal. Agentul delictului a încercat în trei rânduri realizarea planului său criminal punând foc, în trei intervale nu așa îndepărtate, fără reușită. Toate aceste trei încercări delictuale sunt în realitate continuățiunea uneia și aceleiaș crime, raportându-se la unul și acelaș fapt: crima de incendiu; așa ele constituiesc un delict succesiv, unul singur, nu trei delict instantanee, cum rău s'a calificat de Curte. Nu era dară un cumul de delict, și instanța de fond a violat art. 40 din Codul penal agravând prin exces de putere pozițiunea delicventului.

«Când însă s'ar crede contrariul celor zise mai sus, totuși art. 40 din Codul penal nu trebuia să se aplice prin analogie și a se pune în atare circumstanță agravantă de cumul la tentativa de delict, cum și la delict săvârșite dar neizbutite. Legea înțelege a vorbi de cumul numai când e cazul de delict consumate așa că în speță greșit s'a aplicat art. 40 din Codul penal.

Considerând că și aplicarea art. 40 din Codul penal este justificată, de oarece s'a constatat că recurentul în trei rânduri, la intervale de timp a încercat să dea foc liceului din Galați;

Că nu poate fi vorba, în speță, de un singur delict succesiv și continuu, de oarece în faptele comise de inculpat lipsește caracterul succesivității și continuității, fiind fiecare fapt al său distinct, repetat la intervale de timp;

Considerând că și la tentativa de crimă repetată precum s'a constatat în speță, are a se face aplicarea art. 40 din Codul penal, de oarece și tentativa constituie un fapt anume pedepsit, și poate fi și pentru tentativă cumul în sensul art. 40 din Codul penal;

Că, de aceea, acest motiv de casare e nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența dela 16 Septembrie 1909

Președenția d-lui G. P. PETRESCU, președinte

Carl Hirschorn cu Prima I. R. Priv. Societate de Navigație cu vapoare pe Dunăre

Apel. — Apel făcut în contra unei cărți de judecată. — Nărătarea în petiția de apel a numelui și pronumelui intimatului. — Dacă această lipsă anulează apelul. — Dacă lipsa numelui și pronumelui intimatului într'un apel în contra unei sentințe a tribunalului anulează apelul — (Art. 60 și 98 din Legea judecătoriilor de ocoale; art. 326 și 69 din Procedura civilă.

1. Numai în ceea ce privește cazurile neprevăzute de procedura specială a judecătorului de ocol se pot aplica rânduelile Codului de Procedură civilă.

Astfel, prin art. 98 din Legea judecătoriilor de ocoale se prevede că apelul se face în acelaș mod ca cererea începătoare de instanță; iar prin art. 60 din aceeaș lege se prevede că cererea în judecată trebuie să cuprindă între altele numele și pronumele părții intimată, însă nici aceste texte de lege, nici vre-o altă dispozițiune din legea judecătoriilor de ocoale nu prevede că această formalitate trebuie îndeplinită sub pedeapsă de nulitate.

2. Prin art. 326 din Proc. civilă legiuitorul n'a prescris nulitatea apelului pentru lipsă de arătare a numelui și pronumelui părții intimată, după cum a prescris prin art. 69 din Proc. civilă nulitatea actului dela prima instanță pentru asemenea lipsă, și aceasta pentru motivul că la instanța de apel se poate lua cunoștință de numele părții pârte din actele aflate în dosarul primei instanțe.

Deciziunea 199/909. — Casată, după recursul făcut de Carl Hirschorn, sentința comercială No. 19 din 1909 a Trib. Covurlui, s. I, dată în proces cu Prima I. R. Priv. Societate de Navigație cu vapoare pe Dunăre.

Curtea

Ascultând pe d-l avocat M. Valerian, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l Z. Filotti, în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare, invocat de recurent:

«Greșită interpretare și aplicare a art. 66, 68, 69 și 326 din Proc. civilă

«Am făcut apel în contra cărții de judecată No. 122/908, pronunțată în ziua de 13 Octombrie 1908 de judecătoria ocolului I urban Galați, prin care carte de judecată fusesem condamnat în urma cererii făcute de Prima I. R. Priv. Societate de Navigație cu vapoare pe Dunăre și am cerut înaintarea dosarului judecătoriei pentru a se cita părțile.

«Tribunalul, interpretând și aplicând greșit sus zisele texte de lege, și prin exces de putere îmi anulează apelul, pe motiv că nu aș fi indicat în petițiunea de apel numele și pronumele părții intimată creând o nulitate, ce nu este prevăzută de lege decât pentru acțiunile începătornice de judecată, și la cererile de apel, deși aci părțile sunt deja determinate atât prin acțiunea introductivă de instanță cât și prin cartea de judecată atacată cu apel».

Având în vedere sentința Trib. Covurlui, s. I, No. 19 din 1909, ce este supusă recursului;

Având în vedere că procesul ce s'a desfășurat înaintea instanțelor de fond avea de obiect cererea făcută de Prima I. R. Priv. Societate de Navigație cu vapoare pe Dunăre, intimată în recurs, de a se obliga Carl Hirschorn, recurentul să-i plătească suma de 963 lei;

Că judecătorul ocol. I Galați, prin cartea de judecată

No. 1220/908, a admis acțiunea Societății; iar Carl Hirschorn făcând apel la tribunal, reprezentantul Societății a ridicat excepțiunea de nulitate a apelului pe motiv că petiția de apel nu cuprinde numele și pronumele părții intimată;

Că tribunalul, întemeindu-se pe dispozițiunile articolului 326, comb. cu art. 69 din Proc. civilă, a anulat apelul făcut de recurentul Carl Hirschorn;

Considerând că, în speță, era vorba de un apel la tribunal în contra unei cărți de judecată a judecătorului de ocol;

Considerând că Legea judecătoriilor de ocoale prevede mai multe rândueli de procedură civilă; că numai în ceea ce privește cazurile neprevăzute de procedura specială judecătorului de ocol, se pot aplica rânduelile Codului de procedură civilă;

Având în vedere dispozițiunile art. 98, comb. cu articolul 6) din Legea judecătoriilor de ocoale;

Considerând că prin art. 98 se prevede că cartea de judecată a judecătorului de ocol se poate ataca cu apel la tribunal, și că apelul se face în acelaș mod ca cererea începătoare de instanță; iar după art. 60 este adevărat că cererea în judecată trebuie să cuprindă, între altele, numele și pronumele părții intimată;

Considerând însă, că nici prin aceste texte de lege, nici prin veruun alt text din legea judecătoriilor de ocoale nu se prevede că formalitatea indicării numelui și pronumelui părții intimată trebuie îndeplinită sub pedeapsă de nulitate;

Că din cele mai sus expuse rezultă că nu era loc a se aplica în speță dispozițiunile din Codul de Procedură civilă; că chiar dacă aceste dispozițiuni s'ar aplica, încă nu era caz de a se anula apelul, întru cât prin art. 326 din Proc. civilă legiuitorul n'a prescris nulitatea apelului pentru lipsă de arătare a numelui și pronumelui părții intimată, după cum a prescris prin articolul 6) din Proc. civilă nulitatea acțiunii dela prima instanță, pentru asemenea lipsă, explicându-se ușor o asemenea deosebire de dispozițiune a legii prin împrejurarea că la instanța de apel se poate lua cunoștință de numele și pronumele părții pârte din actele aflate în dosarul primei instanțe;

Considerând că, în asemenea circumstanțe, când tribunalul a anulat apelul recurentului pentru lipsă de arătare numelui și pronumelui părții intimată, a violat art. 60 combinat cu art. 98 din Legea judecătoriilor de ocoale și a aplicat greșit dispozițiunile art. 326 și 69 din Codul de Procedură civilă;

Pentru aceste motive, Curtea casează, etc.

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența dela 24 Octombrie 1909

Președenția d-lui L. ȘTEFĂNESCU, judecător

O. Fuchs cu N. Grasiy

Sentința No. 1026

Contract de închiriere. — Condițiuni cerute pentru existența lui. — Obligațiunea unei persoane de a plăti proprietarului unui imobil parte din venitul net al unui imobil. — Dacă acest fapt poate constitui un contract de locațiune sau un mandat salariat. — Mandat. — Mandat dat pentru administrarea unui fond comercial. — Mandat de natură comercială. — (Art. 1411 din Codul civil)

1. Conform art. 1411 din Codul civil, pentru existența unui contract de închiriere, trebuie ca locatorul să se oblige a procura locatarului folosința unui lucru pentru un timp determinat și în schimbul unui preț determinat, pe care locatarul se obligă să-l plătească locatorului;

Astfel, obligațiunea luată de o persoană de a plăti proprietarului unui imobil 70% din venitul unui i-

mobili, nefiind un preț determinat, nu poate constitui un contract de închiriere, ci un contract de mandat salariat.

2. Mandatul dat pentru administrarea unui fond de comerț este un mandat comercial și prin urmare de competența tribunalului comercial a judeca plângerile ce decurg dintr'insul.

S'au ascultat d-nii avocați: I. Saita și Alex. Bilciurescu din partea reclamantului O. Fuchs, și

D-nii Cezar Pascu și T. Seimean din partea pârțului N. Grassiany;

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de către reclamantul O. Fuchs, proprietar, domiciliat în București, B-dul Elisabeta 15, prin petițiunea înreg. la No. 21772 din 26 Septembrie 1909, în contra pârțului N. Grassiany, domiciliat în București, B-dul Elisabeta 15, prin care cere să se declare nul actul de închiriere intervenit între părți pentru închirierea hotelului «Princiar», cu data de 17 Maiu 1908 și urmarea lui, întru cât pârțul din instanță n'a fost în realitate decât prepusul reclamantului, iar administrațiunea hotelului «Princiar», fiind astăzi făcută în condițiuni rele, reclamantul cere îndepărtarea pârțului din imobil și din administrațiune, cu 12000 lei daune pentru prejudiciul cauzat prin această rea administrațiune;

Având în vedere concluziunile orale ale părților, actele ce au prezentat, precum și concluziunile lor scrise și atașate la dosar;

Având în vedere că partea pârță, înaintea judecării fondului, a ridicat incidentul de necompetență a acestui tribunal de a judeca această afacere, ca având caracter civil și deci fiind de competența tribunalului civil;

Având în vedere că tribunalul a unit incidentul cu fondul;

Având în vedere că, în fapt, se stabilesc următoarele: Prin actul intitulat de părți «contract de închiriere» și semnat la 17 Maiu 1908, reclamantul de azi, pentru a fi ajutat—pretinde dânsul—în cheltuelile imobilului ce construia la acea epocă, azi hotelul «Princiar», închiriaza acest hotel pârțului din instanță, în condițiunile și cu obligațiunile anume prevăzute și specificate în contractul menționat. În urmă părțile semnează un act intitulat «urmăre la contract de închiriere» și în care se prevede că în locul chiriei anuale prevăzută în contractul din 17 Maiu 1908, N. Grassiany, chiriașul, să plătească proprietarului 7⁰/₁₀₀ din venitul net al hotelului; că mai în urmă proprietarul, văzând condițiunile rele în cari Grassiany exploata hotelul și întru cât, pretinde dânsul, prin mai sus menționatele acte el nu a înțeles să închirieze imobilul pârțului, cere dela tribunal înlăturarea lui Grassiany din hotelul «Princiar», el nefiind decât un mandatar al său, sau cel mult asociatul său, în care caz reclamantul cere dizolvarea societății;

Având în vedere că acestea fiind împrejurările de fapt ale procesului, tribunalul urmează să rezolve în drept pretențiunile părților;

Având în vedere că pentru rezolvarea în drept a litigiului dintre părți, tribunalul urmează a examina actele prezentate de părți și anume: «contractul de închiriere» din 17 Maiu 1908 și «urmăre la contract de închiriere»;

Având în vedere că pentru ca să existe contract de închiriere în coformitate cu dispozițiunile art. 1411 din Codul civil, trebuie ca locatorul să se oblige a procura locatarului folosința unui lucru pentru un timp determinat și în schimbul unui preț determinat, pe care locatarul se obligă să-l plătească locatorului.

Având în vedere că, în speță, O. Fuchs închiriaza lui N. Grassiany imobilul său hotelul «Princiar», pe preț de 20000 lei anual și pe timp de 10 ani; însă în urmă înlocuștea această chirie anuală, care era un a-

devărat preț determinat cum prevede Codul civil, prin obligația ce-și ia pârțul de a plăti proprietarului O. Fuchs 70⁰/₁₀₀ din venitul net al hotelului;

Având în vedere că obligațiunea aceasta luată de N. Grassiany de a plăti 70⁰/₁₀₀ din venitul net, nu se poate pretinde că cuprinde o plată de preț bine determinat, întru cât această obligațiune este subordonată condițiunii implicite că hotelul să fie subînchiriat, pentru ca din produsul net al acestor subînchirieri ce va face N. Grassiany, să se poată deduce 70⁰/₁₀₀ pentru proprietar;

Considerând însă că e posibil ca hotelul să nu se poată subînchiria, în care caz nici proprietarul O. Fuchs să nu poată obține de la Grassiany 70⁰/₁₀₀ din venitul net; că dar în această eventuală, dar posibilă, ipoteză actele semnate de părți nu pot constitui un contract de locațiune, întru cât lipsește obligațiunea pentru chiriaș de a plăti un preț;

Având în vedere dar că pentru motivele mai sus arătate, «contractul de închiriere» și «urmăre sa» nu pot constitui în drept un contract de locațiune, și că în acest caz tribunalul urmează a determina natura contractului intervenit între părți indiferent de calificațiunea dată de ele actelor mai sus menționate, atunci când tribunalul își face convingerea că calificațiunea dată este contrară adevăratului caracter juridic al convențiunii, cum este în speță;

Având în vedere că, în acest caz, tribunalul urmează să caute care a fost intențiunea părților contractante, în care scop trebuie să se examineze calitatea părților, profesiunea lor, relațiunile lor anterioare, precum și actele emanând dela ele;

Având în vedere că tribunalul, examinând toate acestea, constată că: «contractul de închiriere» și «urmăre sa» constituiesc în realitate un adevărat contract de mandat salariat, mandat dat de reclamantul O. Fuchs lui N. Grassiany pentru a administra și exploata hotelul «Princiar», proprietatea reclamantului în schimbul unui salariu determinat de 30⁰/₁₀₀ din produsul net al subînchirierilor;

Având în vedere obiecțiunea pârțului, că mandat nu poate fi în speță, întru cât revocabilitatea este de esența mandatului, iar contractul de închiriere semnat de părți prevede o durată de zece ani;

Considerând că această obiecțiune nu este fundată, de oarece în contractul menționat se găsește art. 17 care dispune că, pentru orice călcare a vreunee din condițiunile contractului, proprietarul are drept a cere rezilierea contractului fără judecată și nefiind ținut a arăta motivul pentru care s'ar cere rezilierea, articol care conține clauza revocabilității mandatului ce proprietarul dădea lui N. Grassiany, mandatului său;

Având în vedere, de altfel, că N. Grassiany, un fost funcționar comercial, nu putea dispune nici de capital, nici de practica necesară spre a putea lua în întreprindere exploatarea unui imobil de importanță comercială a hotelului «Princiar»; că, de altfel, N. Grassiany a mai fost și înainte mandatarul lui O. Fuchs, având dela reclamant o procură generală cu dreptul de a-l reprezenta în justiție, de a administra averea reclamantului, încasând chiria, făcând contracte de închiriere plătind furnizorii și constructorii imobilului hotel «Princiar»;

Având în vedere că între părți a existat un contract de mandat, și întru cât se constată de tribunal, din actele prezentate de reclamant, că mandatarul își îndeplinește rău mandatul său, și văzând și dispozițiunile art. 17 din contractul părților, urmează ca tribunalul, după cererea reclamantului, să revoace mandatul dat de O. Fuchs pârțului N. Grassiany;

Având în vedere, în sfârșit, și incidentul de necompetență, ridicat de partea pârță;

Având în vedere că mandatul dat pentru administrarea unui fond de comerț este un mandat comercial și deci de competența tribunalului comercial, incidentul ridicat de reprezentanții pârțului devine nefundat;

Având în vedere și cererea făcută de reclamant, relativă la cheltueli de judecată, pe cari tribunalul, apreciind, le fixează la cifra de 250 lei ;

Pentru aceste motive admite acțiunea, etc.

JUDECATORIA OCOL. ENIGEA-CONSTANȚA

Audiența dela 9 Iulie 1909

• Ion Zamfirescu, contravenție la legea băuturilor spirtoase

Cartea de judecată civilă No. 66

Contravențiune la legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase. — Competența judelei de ocol de a judeca asemenea contravențiuni în primă instanță. — Condamnațiune pronunțată de primar. — Nulitate. — (Art. 52 din legea judecătoriilor de ocoale și art. 26 din legea monop. vânzării băuturilor spirtoase)

Conform art. 52 din legea judecătoriilor de ocoale, contravențiunile la legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase intră în competența acestor instanțe de a fi judecate în primă instanță.

Prin urmare, primarul unei comune nu poate, prin procesul-verbal ce încheie pentru constatarea contravențiunii, să condamne pe contravenient la amendă, așa că o asemenea condamnățiune este nulă.

Judecata,

Având în vedere că Ion Zamfirescu este condamnat prin procesul-verbal din 4 Iunie 1909, dresat de primarul com. Enigea, la suma de lei una sută pentru că a contravenit dispozițiilor art. 26 alin. 1, din legea monopolului vânzării băuturilor ;

Având în vedere că, potrivit art. 52 din legea judecătoriilor de ocoale, o asemenea contestațiune intră în competența acestei judecătorii ;

Având în vedere că din textul art. 26, alin. 7, reiese în mod neîndoelnic că o asemenea contravențiune intră în competența judecătoriei de pace ca prima instanță și a tribunalului ca instanță de apel ;

Având în vedere că, astfel fiind, pedeapsa pronunțată de d-l primar în procesul-verbal din 4 Iunie 1909 nu cădea în competența sa și, ca atare, ea este nulă ca fiind dată de un funcționar ce a trecut marginile competenței sale, acordate de legea monopolului vânzării băuturilor ;

Având în vedere că în ceea ce privește constatarea contravențiunii nu mai rămâne ființă, urmând a se judeca separat, întru cât era competent potrivit art. 21 din menționata lege ;

Că, astfel fiind, contestația de față urmează a fi admisă ;
Pentru aceste motive, admite contestația, etc.

(s) E Mirto

Grefier (s) Săndulescu.

OBSERVAȚIE. — Prin această carte de judecată judecătoria ocolului Enigea rezolvă trei puncte diferite, cari toate — mi se pare mie — au fost rezolvate în mod greșit.

1. Consideră drept contestație la urmărirea făcută de către perceptor, acțiunea prin care un anume Ion Zamfirescu declară în fals procesul verbal prin care primarul com. Enigea constată că stabilimentul lui de vânzare e lipsit de vin și-l amendează cu 100 lei.

2. Se declară competent a judeca asemenea contestație.

3. Anulează procesul-verbal dresat de primar numai în ce privește pronunțarea amenzii, și-l menține în privința constatării contravenției, cu toate că contestația a fost privită ca fiind îndreptată împotriva urmării făcută de perceptor.

Faptul că unul din aceste puncte — cel deal doilea — nu e prevăzut nici în legea judecătoriilor de ocoale, nici în legea pentru monopolul vânzării băuturilor spirtoase, mă îndreptățește să fac această adnotare spre a se aduce, în discuție acest lucru, ca astfel să se lămurească bine unele puncte ne-rezolvate de legile speciale și să se cunoască calea pe care trebuie să apuce justițiabilii interesați în asemenea cazuri, mai ales că ei în majoritatea cazurilor sunt țărani și departe de oraș unde ar putea alerga la luminile unui om de legi, care să le arate dela început pe ce drum să apuce în căutarea dreptului lor.

Spre o mai bună înțelegere a observației pe care vreau să o fac, e nevoie de o expunere a stării de fapt a lucrurilor ce fac obiectul acestei cărți de judecată.

Primarul com. Enigea constată, prin procesul verbal din 4 Iunie 1909, că Ion Zamfirescu, cârciumar în aceeaș comună, are cârciuma sa lipsită de vin, și în baza art. 21, combinat cu 26 din legea monopolului vânzării băuturilor spirtoase, constată contravenția și prin acelaș proces-verbal condamnă pe contravenient la plata unei amenzi de 100 de lei. Apoi primarul trimite o copie de pe procesul-verbal perceptorului local cu invitația de a se încasa amenda pronunțată. Perceptorul începe urmărirea ; iar Ion Zamfirescu sesizează judecătoria ocolului Enigea printr-o petiție în care «declară în fals» procesul-verbal dresat de primar, enumerând în acea petiție vreo patru motive de fals ; iar ca autor al falsului arată pe primarul care instrumentase. Se fixează pentru judecarea acestei afaceri ziua de 9 Iulie 1909, când se pronunță această carte de judecată.

Acestea sunt faptele.

Iar judecătoria ocolului Enigea nu se ocupă de falsul pretins de petiționar în cererea sa, în care se pretindea că martorii asistenți n'au fost față la facerea procesului-verbal și că au fost iscăliți de primar, că acesta i-a dresat procesul verbal pentru motivul că a refuzat să-i dea mită sub diferite moduri, etc., ci consideră acțiunea aceasta de fals ca o contestație la urmărirea făcută de perceptor și anulează procesul-verbal dresat de primar în ce privește pronunțarea amenzii ca fiind făcută de un funcționar incompetent, și-l menține în privința constatării contravenției, din care formează un nou dosar spre a se judeca de către judecătoria de ocol, care să pronunțe amenda cuvenită.

Aceasta e filiera urmată în acest proces, care — după mine — pretind că este greșită.

În primul rând ar fi trebuit ca cererea formulată de Ion Zamfirescu să fie socotită ca o acțiune de fals și trimeasă la parchet spre a sesiza instanța competentă.

În al doilea rând, dacă se socotește cererea ca o contestație la urmărirea percepătorului, în mod greșit s'a declarat judecătoria ocol. Enigea competentă spre a o judeca, căci nu e nici un text nici în legea cărciumilor, nici în cea a judecătoriilor de pace, care să dea judecarea acestei contestații în competența judeului de ocol, și ca atare contestația ar fi trebuit respinsă din acest punct de vedere.

Judecătoria ocol. Enigea motivează însă că «potrivit art. 52 din legea jud. de ocoale o asemenea contestație intră în competența acestei judecătorii». Contrariul însă, e destul de clar în cuprinsul acestui articol, care e redactat în modul următor:

«Judecătorii de ocoale rurale vor judeca contestațiile ce s'ar ivi în contra proceselor verbale prin cari administratorii de plăși, primarii comunelor rurale sau jandarmii vor fi constatat și pedepsit:

1. Contravențiile de simplă poliție, când contravenientul a fost prins asupra faptului.

2. Infrațiunile la: a) legea poliției rurale, b) legea asupra pescuitului, c) legea asupra poliției vânătorului, d) legea pentru învoelile agricole.

Din acest articol se vede destul de limpede că judele de ocol nu e competent a judeca asemenea contestații, de oarece în enumerarea făcută de art. 52 nu intră și legea cărciumilor.

În al treilea rând mi se pare greșit procedeul de a anula procesul-verbal numai în ce privește pronunțarea amenzii și a-l menține în ce privește constatarea contravenției spre a-i da curs, și astfel să se pronunțe o altă amendă. Căci, ori consideri contestația ca făcută la urmărirea începută de percepător în baza procesului-verbal, și atunci anulezi urmărirea, dacă găsești că procesul-verbal are un motiv de nulitate, și în acest caz partea și-a ajuns scopul; ori dacă te pronunți numai asupra procesului-verbal pe care-l anulezi în parte, nepomenind nimic în dispozitiv de soarta urmăririi, atunci aceasta rămâne în picioare și-și poate continua drumul început.

De altfel așa se procedează la alte legi speciale, cum e legea vămilor, a zaharinei, etc. Dacă se găsește un motiv de anulare a procesului-verbal de contravenție, se anulează întreaga urmărire, fără a se menține procesul-verbal în părțile lui făcute în conformitate cu legea, ca pe baza acestora să se înceapă o nouă urmărire.

În ce privește drumul pe care ar fi trebuit să

meargă această afacere pentru rezolvirea ei în sens juridic, socotesc că ar fi trebuit să fi fost acesta.

De oarece legea specială — legea monopolului băuturilor spirtoase — și nici legea judecătoriilor de ocoale nu prevede cine va judeca o asemenea contestație, ne adresăm dreptului comun, care în materia noastră este legea pentru urmărire. Această lege, la capitolul contestațiilor în art. 20 alin. 1, prevede unde se vor adresa asemenea contestații:

«Contestațiile celor interesați contra măsurilor de urmărire se vor adresa în termen de 10 zile dela data primirii sau lăsării la domiciliu a somației; la consiliul comunal, dacă urmărirea se face pentru venituri comunale, sau pentru dările trimestriale ce se urmăresc de comune; și la casierul general al județului, dacă urmărirea se face pentru contribuții indirecte, etc.»

Alin. 2 prevede că se poate face apel în termen de 10 zile la tribunal în privirea încheierilor consiliului comunal, sau a cassierului general al județului.

Legea cărciumilor spune că amenzile prevăzute de ea se pronunță în folosul comunei unde s'a comis contravenția, deci contestația în cazul nostru ar fi trebuit să fie făcută împotriva nu a procesului dresat de primar, ci împotriva urmăririi făcută de percepător, și ar fi trebuit adresată consiliului comunal al comunei Enigea; iar dacă contestatorul ar fi fost nemulțumit de hotărîrea consiliului comunal, ar fi avut calea apelului la tribunal în termen de 10 zile.

D. Ghimpău

21 Noembrie, 1909.

Magistrat stagiar. Broșteni-Mehedinți.

CADOUL cel mai bun ce se poate oferi magistraților și avocaților cari sunt la începutul carierei, și care le-ar face multă plăcere și mare îndatorire, este:

Tratatul de drept civil de d-l profesor *D. Alexandresco* (10 vol. cu cel scris în franțuzește); **Dreptul civil român** de d-l profesor *C. Nacu* (3 vol.); **Codicele de ședință** de d-l *I. Ph. Ghețu*, director în Ministerul de justiție; **Codul general al României** (ediția nouă 5 vol.) de d-l *C. Hamangiu*, procuror la Curtea de apel din Galați; **Urmărirea silită asupra bunurilor nemisțătoare** de d-l *N. Luca*, avocat, fost magistrat; **Ideia socialistă și Carl Marx** de d-l *Anibal Teodorescu*, docent universitar, avocat; **Repertoriul general de jurisprudență română** de d-l *I. C. Barozzi*, avocat (5 mari vol.), precum și orice alte cărți de drept, române și străine, cari se servesc la cerere contra valoare: mandat postal sau ramburs.

Comandele se fac pe adresa Codreanu la ziarul *Curierul Judiciar*, București, 5 Calea Rahovei.

Rugăm stăruitor pe abonații rămași în întârziere cu plata abonamentelor, să trimită sumele datorate prin mandat postal direct la administrația ziarului «*Curierul Judiciar*» București, sau să plătească la prezentare numai în mână încasatorilor: **I. RIVEANU** pentru provincie și **I. ST. TUDOROIU** pentru Capitală, în schimbul chitanțelor ce vor emite din registrul cu mateă, investite cu ștampila: **CURIERUL JUDICIAR**.